

Anonymiserad version

Översättning

C-236/24 - 1

Mål C-236/24

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

29 mars 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Raad van State (Belgien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

26 mars 2024

Klagande:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Motparter:

KG

WA

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

(Afdelningen för förvaltningsrättsliga mål vid Raad van State, nedan kallad Raad van State)

SJUNDE AVDELNINGEN

B E S L U T

[utelämnas] av den 26 mars 2024

I målen I. [utelämnas]

II. [utelämnas]

I målet: **I.**

PROVINCIE OOST-VLAANDEREN, [utelämnas]

II.

SOGENT

[utelämnas]

mot

I. + II.

1. KG

2. WA

[utelämnas]

I. Föremål för överklagandena

- 1 Överklagandena, som ingavs den 14 och 15 november 2022, rör ogiltigförklaring av [den] dom [utelämnas] som meddelades av Raad voor Vergunningsbetwistingen (Rådet för tillståndstvister) den 6 oktober 2022 i målet [utelämnas].

II. Förfarandet

- 2 Raad van State förklarade att överklagandena kunde tas upp till sakprövning [utelämnas].

[utelämnas] [information av förfarandet]

[utelämnas] domstolsförhandling [utelämnas] hölls den 22 februari 2024.

[utelämnas] [information om förfarandet]

III. Förening av mål

- 3 De två överklagandena riktas mot samma dom från Raad voor Vergunningsbetwistingen. Det är lämpligt att förena målen.

IV. Bakgrund

- 4 1. Klaganden i mål II är ett självständigt kommunalt bolag, bildat av staden Gent, i den mening som avses i artikel 231 i dekretet av den 22 december 2017 om den lokala förvaltningen. Bolaget ingav en ansökan till kommunstyrelsen i staden Gent om miljötillstånd för omvandling av ett tvätteri till bostäder och

bifogade en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning av projektet.

2. Kommunens miljöombud förklarade den 1 september 2020 att ansökan kunde prövas i sak och var fullständig. Han fann att ingen betydande miljöpåverkan förväntades, vilket även framgick av behovsbedömningen, och att det inte var nödvändigt att utarbeta en miljökonsekvensbeskrivning.

3. Motparterna begärde omprövning av miljötillståndet. Genom beslut av 3 juni 2021 fann klaganden vid omprövning inte skäl att ändra det tidigare beslutet.

4. Genom den överklagade domen biföll Raad voor Vergunningsbetwistingen motparternas talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 3 juni 2021, upphävde detta beslut och nekade miljötillståndet.

V. Undersökning av den enda grundens första del i både överklagandena

Redogörelse för delgrunden

- 5 Klagandena har anfört en identisk grund till stöd för sina överklaganden och gör gällande att artiklarna 4 och 9a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (nedan kallat MKB-direktivet) och artiklarna 15/1 samt 9 och 20 i dekretet av den 25 april 2014 om miljötillstånd har åsidosatts.

Grunden avser bedömningen i den överklagade domen att ansökan om miljötillstånd inte kunde inges till kommunstyrelsen, eftersom det enligt artikel 15/1 i dekretet av den 25 april 2014 är provinsregeringen som är behörig i första administrativa instans. Denna bedömning grundar sig på följande domskäl i den överklagade domen:

”Klagandena har styrkt att villkoret i artikel 15/1.1 [i dekretet av den 25 april 2014 om miljötillstånd (nedan kallat OVD)], enligt vilket det för projektet ska upprättas en miljökonsekvensbeskrivning och det inte medges något undantag från denna skyldighet vid en tolkning av denna skyldighet i enlighet med artikel 9a i MKB-direktivet, ska tolkas så, att detta även gäller om det för projektet först ska göras en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning och det således inte uppenbart framgår att det inte är nödvändigt att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning för projektet. Trots de argument som klagandena framförde i sin begäran om omprövning, saknar det angripna beslutet dessutom felaktigt en motivering i detta avseende.

Syftet med MKB-direktivet är att projekt som på grund av sin art, storlek eller lokalisering kan antas medföra en betydande miljöpåverkan ska bli föremål för en bedömning av deras påverkan innan tillstånd ges (artikel 2 i MKB-direktivet och bland annat EU-domstolens dom av den 19 september

2000, C-287/98, Linster, EU-domstolens dom av den 4 maj 2006, C-290/03, Barker, och EU-domstolens dom av den 24 mars 2011, C-435/09, kommissionen/Belgien). Detta motiveras, i skäl 2 i direktivet, med att ”unionens miljöpolitik [ska] bygga på försiktighetsprincipen och på principerna att förebyggande åtgärder bör vidtas, att miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan och att förorenaren ska betala [(artikel 191 FEUF)]”, så att ”[i]nverkan på miljön bör beaktas på ett så tidigt stadium som möjligt vid all teknisk planläggning och i olika beslutsprocesser”. De aktuella projekten omfattas av artikel 4 i MKB-direktivet, i vilken det anges vilka projekt som under alla omständigheter ska bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5–10 i direktivet (projekt som anges i bilaga I till direktivet) och projekt för vilka medlemsstaterna, genom granskning från fall till fall eller på grundval av gränsvärden eller kriterier som de fastställer eller inte fastställer, avgör om projektet ska bli föremål för en sådan bedömning (projekt som anges i bilaga II till direktivet). I MKB-direktivet föreskrivs således inte enbart att det ska göras en miljökonsekvensbeskrivning i enlighet med artiklarna 5–10 i detta direktiv när det har fastställts att det krävs en miljökonsekvensbedömning, utan även att det från fall till fall och/eller på grundval av fastställda gränsvärden eller kriterier ska prövas huruvida ett projekt kan antas medföra betydande miljöpåverkan och därför kräver en miljökonsekvensbedömning (artikel 4.2–6 i MKB-direktivet).

I artikel 9a i MKB-direktivet anges en allmän princip om avsaknad av en intressekonflikt, enligt vilken medlemsstaterna ska se till att den eller de ansvariga myndigheterna fullgör de skyldigheter ”som följer av detta direktiv” på ett objektivt sätt och inte ger upphov till en situation som kan leda till en intressekonflikt. Om den ansvariga myndigheten även är exploatör ska medlemsstaterna, inom ramen för deras organisation av administrativa befogenheter, på ett lämpligt sätt åtminstone skilja oförenliga funktioner åt när de fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv. Av ordalydelsen i denna artikel framgår att syftet är att säkerställa den eller de ansvariga myndigheternas objektivitet och undvika intressekonflikter vid ”alla skyldigheter” som följer av MKB-direktivet, och således i princip även vid skyldigheten att kontrollera huruvida ett projekt kan antas medföra betydande miljöpåverkan och huruvida en miljökonsekvensbedömning av projektet därför krävs. Den allmänna systematiken i artikel 9a i MKB-direktivet bekräftas i skäl 25 i direktiv 2014/52/EU, genom vilket denna artikel införs i MKB-direktivet, och där det anges att ”[d]e ansvariga myndigheternas objektivitet bör säkerställas” och att ”[i]ntressekonflikter kan undvikas t.ex. genom en separation av den ansvariga myndighetens och exploatörens funktioner”, varvid ”medlemsstaterna, inom ramen för sin organisation av administrativa befogenheter, på ett lämpligt sätt åtminstone [bör] skilja oförenliga funktioner åt hos de myndigheter som fullgör de skyldigheter som följer av direktiv 2011/92/EU [om den ansvariga myndigheten även är exploatör]”. Det hänvisas i nämnda skäl på nytt till de ”skyldigheter” som följer av MKB-direktivet, utan åtskillnad mellan projekt

som under alla omständigheter ska bli föremål för en miljökonsekvensbedömning och projekt för vilka medlemsstaterna, på grundval av en granskning från fall till fall och/eller fastställda gränsvärden eller kriterier, fastställer huruvida en miljökonsekvensbedömning krävs. Införandet av artikel 9a i MKB-direktivet mellan artiklarna 5–10 i MKB-direktivet, som rör miljökonsekvensbedömning, påverkar inte den allmänna systematiken i detta direktiv. I detta sammanhang kan det även hänvisas till skäl 46 i direktiv 2014/52/EU, enligt vilket ”målet för detta direktiv” är att ”säkerställa en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön genom att inrätta minimikrav för miljökonsekvensbedömningar av projekt”.

MKB-direktivet har i Flandern införlivats genom (avdelning IV i) dekretet av den 5 april 1995 om allmänna bestämmelser om miljöpolitik, nedan kallat DABM). I detta dekret fastställs (i kapitel III) att ”innan tillstånd beviljas för den tillståndspliktiga verksamheten ska de planerade projekten bli föremål för en miljökonsekvensbeskrivning i de fall som anges i detta kapitel” (artikel 4.3.1 DABM), varvid begreppet ”miljökonsekvensbeskrivning” definieras som ”det förfarande som leder till eller inte leder till utarbetande och godkännande av en miljökonsekvensbeskrivning av en planerad åtgärd och, i förekommande fall, användningen av denna som hjälpmedel vid beslut som rör denna åtgärd” (artikel 4.1.1.1^o DABM). Den flamländska regeringen hänvisar i detta sammanhang, på grundval av de kriterier som anges i bilaga II till DABM, till olika kategorier av projekt, nämligen ”de kategorier av projekt för vilka en miljökonsekvensbeskrivning ska upprättas i enlighet med detta kapitel”, de ”andra kategorier av projekt än de som avses i punkt 1, för vilka det enligt detta kapitel ska upprättas en miljökonsekvensbeskrivning eller lämnas en motiverad begäran om undantag från denna skyldighet”, respektive ”andra kategorier av projekt än de som anges i punkterna 1 och 2, för vilka det enligt detta kapitel ska upprättas en miljökonsekvensbeskrivning eller göras en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning (artikel 4.3.2.1, 4.3.2.2 och 4.3.2.2a DABM). Dessutom föreskrivs att ”den myndighet som i de fall som avses i artikel 4.3.2.2a, vid vilka det ska göras en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning, beslutar huruvida tillståndsansökan kan prövas i sak och är fullständig, ska fatta beslut om huruvida det är nödvändigt att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning av projektet vid tidpunkten för och som del av beslutet om huruvida tillståndsansökan kan prövas i sak och är fullständig”, medan ”initiativtagaren kan lämna en motiverad begäran om undantag från skyldigheten att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning till myndigheten i de fall som avses i artikel 4.3.2.2” (artikel 4.3.3.2 och 4.3.3.3 DABM).

En behovsbedömning är ett (motiverat) dokument som anger om ett planerat projekt kan antas medföra betydande inverkan på människor och miljö (artikel 1.5 i MKB-beslutet). Syftet med dokumentet är att göra det möjligt för myndigheterna att, med full kännedom om omständigheterna och på grundval av de kriterier som anges i bilaga II till DABM, bedöma i vilken

utsträckning ansökan har betydande inverkan på människor och miljö och huruvida en miljökonsekvensbeskrivning av projektet därför ska upprättas. Den ansvariga myndigheten ska vid ett beslut om att göra en behovsbedömning konkret pröva ansökan mot bakgrund av kriterierna i bilaga II till DABM, varvid det i tillräcklig utsträckning ska framgå varför myndigheten anser att det (inte) kan förväntas någon betydande miljöpåverkan och att det (inte) krävs någon miljökonsekvensbeskrivning (artikel 66.2 i den flamländska regeringens förordning av den 27 november 2015 om genomförande av OVD). Härav följer att en granskning av projekten med avseende på deras potentiellt betydande miljöpåverkan utgör grunden för frågan huruvida en miljökonsekvensbeskrivning ska upprättas och således ingår i ”det förfarande som leder till eller inte leder till upprättandet och godkännande av en miljökonsekvensbeskrivning av en planerad åtgärd”. Om behovsbedömningen, i egenskap av en skyldighet eller en del av ”miljökonsekvensbeskrivningen”, påverkas av en intressekonflikt på grund av att den ansvariga myndigheten även är exploatör, kan detta följaktligen påverka den slutliga bedömningen av huruvida det är nödvändigt att göra en miljökonsekvensbedömning. Mot denna bakgrund kan tillämpningen av bestämmelsen om ”avsaknad av en intressekonflikt” i artikel 9a i MKB-direktivet inte begränsas till projekt som enligt artikel 4 i direktivet ”direkt” ska bli föremål för en miljökonsekvensbedömning, med förbehåll för ett undantag (artikel 4.3.2.1 och 4.3.2.2 DABM), utan omfattar även projekt där det måste göras en behovsbedömning (artikel 4.3.2.2a DAB). Vid sådana projekt där det måste göras en behovsbedömning är det vid tidpunkten för ansökan inte helt säkert att det inte behöver upprättas en miljökonsekvensbeskrivning av projektet, eftersom bedömningen av behovet att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning fortfarande måste granskas och utvärderas. Även denna skyldighet, som också följer av MKB-direktivet, måste kunna anförtros en myndighet som ”objektivt sett kan fullgöra denna skyldighet och som således inte befinner sig i en situation som ger upphov till en intressekonflikt. Projekt som omfattas av skyldigheten att göra en behovsbedömning omfattas således enligt artikel 15/1.1 OVD jämförd med artikel 9a i MKB-direktivet också av tillämpningsområdet för MKB-direktivet och ska i princip inges till och prövas av provinsregeringen som ansvarig myndighet i första administrativa instans när kommunstyrelsen är initiativtagare till projektet och den som ingett projektansökan. Uppgiften att detta motsägs av motiveringen till artikel 15/1 OVD utgör inget hinder, eftersom övervägandena i förarbetena till ett dekret om genomförande av ett direktiv inte har företrädare framför de bestämmelser i direktivet som medlemsstaterna är skyldiga att iakttä.

Slutsatsen att kommunens miljöombud vid de projekt vid vilka det ska göras en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning är skyldig att på begäran granska den behovsbedömning som åtföljer ansökan och på grundval av denna granskning besluta huruvida en miljökonsekvensbeskrivning av projektet ska upprättas ”när ansökan ges in av den ansvariga myndigheten själv” (artikel 20.2 OVD) leder mot bakgrund

av bestämmelsen om avsaknad av intressekonflikt i artikel 9a i MKB-direktivet inte till någon annan slutsats. Vid organiserandet av tillståndsförfarandet i den första administrativa instansen skiljer de ansvariga myndigheterna därmed inte oförenliga funktioner åt ”på ett lämpligt sätt” när de fullgör de skyldigheter som följer av MKB-direktivet, vilket inte garanterar att de ansvariga myndigheterna fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv på ett objektivt sätt och inte ger upphov till en situation som kan leda till en intressekonflikt, i den mening som avses i artikel 9a i MKB-direktivet. Av EU-domstolens praxis (domen i målet C-474/10) framgår att det, för att uppnå ”en lämplig åtskillnad”, ska finnas ett ”verkligt självbestämmande”, vilket innebär att den myndighet som utsetts att utföra de uppgifter som följer av MKB-direktivet ”ska ges egna förvaltnings- och personalresurser och därmed få möjlighet att fullgöra en samrådsmyndighets uppgifter” och särskilt att den ska ha förmåga att avge ett ”objektivt yttrande” över det projekt som planeras av ”den myndighet som den är knuten till”. Även om kommunens miljöombud utför sina arbetsuppgifter på grundval av OVD ”på ett oberoende och neutralt sätt” och ”utan att det påverkar dennes tjänsteutövning” (artikel 9.2 OVD), framgår det inte att tjänstemannen har ett tillräckligt ”verkligt självbestämmande” och förfogar över egna förvaltnings- och personalresurser för att granska resultatet av en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning av projektet och på grundval av denna besluta huruvida en miljökonsekvensbeskrivning av projektet ska upprättas. Kommunens miljöombud utses nämligen av kommunen genom beslut av kommunfullmäktige och personerna i fråga utses bland kommunens egen personal eller personal i ett en grupp av kommuner som samarbetar (artikel 9.2 OVD), medan miljöombudets arbetsuppgifter under högst 12 månader till och med kan utföras av kommunsekreteraren om en kommun eller grupp av kommuner saknar miljöombud (artikel 9.3 OVD). Sett ur det perspektivet kan denna tjänsteman inte rimligen göra en ”objektiv” bedömning av huruvida det måste upprättas en miljökonsekvensbeskrivning av det projekt som kommunen (faktiskt) har ansökt om tillstånd för, särskilt som denna tjänsteman enligt ”etiska rättigheter och skyldigheter” ska utföra sina uppgifter ”på ett lojalt och korrekt sätt”, samtidigt som han ”aktivt och konstruktivt” åtar sig att genomföra kommunens uppdrag och mål (artikel 188 i dekretet av den 22 december 2017 om den lokala förvaltningen). Oberoende av denna slutsats gjorde Gents kommunstyrelse, i första administrativa instans, i sitt tillståndsbeslut av den 10 december 2020 (på nytt) själv bedömningen att det var nödvändigt att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning av projektet och anslöt sig, vad gäller bedömningen av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning, till yttrandet från kommunens miljöombud av den 4 december 2020.

...

Mot bakgrund av det ovan anförda har klagandena styrkt att provinsregeringen var ansvarig myndighet i första administrativa instans

enligt artikel 15/1.1 OVD, eftersom ansökan avser ett kommunalt projekt som kommunstyrelsen har tagit initiativ till och (i praktiken) är (med)sökande till, trots att det inte uppenbart framgår att projektet ska bli föremål för en miljökonsekvensbeskrivning.”

- 6 I den första delgrunden har klagandena anfört att det i artikel 15/1 i dekretet av den 25 april 2014 om miljötillstånd föreskrivs att kommunstyrelsen inte kan avgöra sin egen ansökan om ”en miljökonsekvensbeskrivning av projektet ska upprättas och inget undantag från denna skyldighet har medgetts”. Av denna bestämmelse framgår det enligt klagandena otvetydigt att provinsregeringen endast kan vara ansvarig myndighet om det ska upprättas en miljökonsekvensbeskrivning och att provinsregeringen följaktligen inte kan vara ansvarig myndighet om projektet endast omfattas av en skyldighet att bedöma behovet av en miljökonsekvensbeskrivning. Klagandena har gjort gällande att detta även bekräftades av förarbetena till bestämmelsen.

Genom att anse att de projekt som omfattas av en skyldighet att bedöma behovet av en miljökonsekvensbeskrivning omfattas av tillämpningsområdet för artikel 9a i MKB-direktivet och genom att av detta dra slutsatsen att artikel 15/1 i dekretet av den 25 april 2014 om miljötillstånd ska tolkas i överensstämmelse härmed, anser klagandena att denna bestämmelse i den överklagade domen tolkas på ett sätt som är *contra legem*.

Den överklagade domen strider således mot artikel 15/1 i dekretet av den 25 april 2014 om miljötillstånd.

- 7 Klagandena har begärt att minst en fråga avseende tolkningen och räckvidden av artikel 9a i MKB-direktivet ska hänskjutas till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande.

Bedömning

- 8 I artikel 15/1.1 i dekretet av den 25 april 2014 om miljötillstånd fastställs följande:

”Provinsregeringen är emellertid behörig att pröva och fatta beslut om en ansökan om tillstånd för ett projekt eller en ändring av ett projekt som enligt artikel 15 omfattas av kommunstyrelsen behörighet, om följande två villkor är uppfyllda:

1° En miljökonsekvensbeskrivning har upprättats och inget undantag från denna skyldighet har medgetts.

2° Kommunstyrelsen har tagit initiativ till projektet och ingett projektansökan.”

Denna bestämmelse antogs för att införliva den så kallade bestämmelsen om avsaknad av intressekonflikt i artikel 9a i MKB-direktivet. Denna artikel har följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska se till att den eller de ansvariga myndigheterna fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv på ett objektivt sätt och inte ger upphov till en situation som kan leda till en intressekonflikt. Om den ansvariga myndigheten även är exploatör ska medlemsstaterna, inom ramen för deras organisation av administrativa befogenheter, på ett lämpligt sätt åtminstone skilja oförenliga funktioner åt när de fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv.”

- 9 Av ovannämnda artikel 15/1.1 följer att provinsregeringen, i kommunstyrelsens ställe, endast prövar en tillståndsansökan från kommunstyrelsen om det redan vid ansökningstillfället har fastställts att projektet omfattas av skyldigheten att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning.

Om projektet enligt de aktuella bestämmelserna endast omfattas av skyldigheten att bedöma behovet av en miljökonsekvensbeskrivning, föreligger inte skyldigheten att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning vid den tidpunkt då ansökan inges. Det är den myndighet som avgör huruvida tillståndsansökan kan prövas i sak och är fullständig som kan besluta att projektet ska omfattas av skyldigheten att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning (artikel 4.3.3.2 i dekretet av den 5 april 1995 om allmänna bestämmelser om miljöpolitik).

En ansökan från en kommunstyrelse om tillstånd för ett projekt som endast kräver en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning ska således inges till samma kommunstyrelse, varefter kommunens miljöombud beslutar huruvida det ska upprättas en miljökonsekvensbeskrivning (artikel 20 i dekretet av den 5 april 1995 om allmänna bestämmelser om miljöpolitik). Om kommunens miljöombud beslutar att det ska upprättas en miljökonsekvensbeskrivning medför detta automatiskt att ansökan är ofullständig och att tillståndsförfarandet avslutas (artikel 21.2 i samma dekret). Om kommunens miljöombud anser att det inte behöver upprättas någon miljökonsekvensbeskrivning, fattar kommunstyrelsen i första administrativa instans beslut om tillståndsansökan.

Förarbetena till artikel 15/1 i dekretet av den 25 april 2014 om miljö tillstånd bekräftar lagstiftarens avsikt att ”inte tillämpa bestämmelsen om avsaknad av intressekonflikt i artikel 9a [i MKB-direktivet] på tillståndsförfarandet vid projekt som endast omfattas av skyldigheten att bedöma behovet av en miljökonsekvensbeskrivning”. [utelämnas]

Den överklagade domen, i vilken det slås fast att ansökan om tillstånd för ett projekt som kommunstyrelsen har tagit initiativ till och för vilket det endast ska göras en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning, inte ska inges till samma kommunstyrelse utan till provinsregeringen, strider således mot artikel 15/1.1 i dekretet av den 25 april 2014 om miljö tillstånd.

- 10 Detta påverkas inte av den omständigheten att artikel 9a i MKB-direktivet eventuellt utgör hinder för kommunens miljöombuds möjlighet att fatta beslut om huruvida det är nödvändigt att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning för

kommunala projekt för vilka det endast krävs en behovsbedömning. I detta fall har nämligen artikel 9a inte i tillräcklig utsträckning införlivats i regionen Flandern, eftersom det saknas bestämmelser som på ett lämpligt sätt skiljer oförenliga funktioner åt i den mening som avses i artikel 9a.

Ovannämnda artikel 15/1 kan inte tolkas på ett sätt som strider mot artikelns tydliga lydelse och syfte, inte ens under förevändning av en direktivkonform tolkning. Denna bestämmelse kan således inte heller tolkas så, att de lämpliga sätt att skilja oförenliga funktioner åt som föreskrivs i denna bestämmelse för det fall en miljökonsekvensbeskrivning ska upprättas ska utvidgas till att även omfatta de fall där det endast krävs en bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning.

Med hänsyn till att nämnda artikel 9a har direkt verkan skulle denna bestämmelse, vid ett ofullständigt införlivande i regionen Flandern, efter det att de ogiltiga domskälen ersatts, trots allt kunna utgöra rättslig grund för beslutet i den överklagade domen, vilket innebär att klagandena i så fall saknar skäl att anföra denna delgrund.

- 11 Frågan huruvida artikel 9a i MKB-direktivet i tillräcklig utsträckning har införlivats med den [flamländska] lagstiftningen beror på denna bestämmelses räckvidd. Närmare bestämt uppkommer frågan huruvida den ”lämpliga åtskillnad” som avses i denna bestämmelse även ska föreskrivas för bedömningen av huruvida de projekt för vilka det ska göras en behovsbedömning – i den mening som avses i artikel 4.2 i MKB-direktivet – omfattas av skyldigheten att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning.

Rad van State har därför beslutat att hänskjuta en fråga till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande.

BESLUT

1. **Målen [utelämnas] förenas.**
2. **Följande fråga hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:**

”Ska artikel 9a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, som infördes genom direktiv 2014/52/EU av den 16 april 2014, tolkas så, att i de fall där den ansvariga myndigheten även är exploatör ska en lämplig åtskillnad av oförenliga funktioner vid fullgörandet av de skyldigheter som följer av direktivet även göras för att avgöra huruvida de projekt som avses i artikel 4.2 i direktivet ska bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5–10 i direktivet?”

3. **[utelämnas] [slutformuleringar och underskrifter]**